Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího senátu)

3. července 2013 *

„Ochranná známka Společenství — Přihláška slovní ochranné známky Společenství NEO — Absolutní důvody pro zamítnutí — Nedostatek rozlišovací způsobilosti — Článek 7 odst. 1 písm. b) nařízení (ES) č. 207/2009 — Popisný charakter — Článek 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009 — Rozsah přezkumu, který musí provést odvolací senát — Rozhodnutí ve věci samé podmíněné přípustností odvolání — Článek 59 a čl. 64 odst. 1 nařízení č. 207/2009 — Povinnost uvést odůvodnění — Článek 75 nařízení č. 207/2009 — Zkoumání skutečností z moci úřední — Článek 76 nařízení č. 207/2009“

Ve věci T-236/12,

Airbus SAS, se sídlem v Blagnac (Francie), zastoupená G. Würtenbergerem a R. Kunzem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), zastoupenému O. Mondéjar Ortuñem, jako zmocněncem,

žalovanému,

jejímž předmětem je žaloba podaná proti rozhodnutí prvního odvolacího senátu OHIM ze dne 23. února 2012 (věc R 1387/2011-1) týkajícímu se přihlášky slovního označení NEO jako ochranné známky Společenství,

TRIBUNÁL (třetí senát),

ve složení O. Czúcz (zpravodaj), předseda, I. Labucka a D. Gratsias, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: T. Weiler, rada,

s přihlédnutím k žalobě došlé kanceláři Tribunálu dne 29. května 2012,

s přihlédnutím k vyjádření k žalobě došlému kanceláři Tribunálu dne 28. září 2012,

po jednání konaném dne 12. března 2013,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Dne 23. prosince 2010 podala žalobkyně, společnost Airbus SAS, u Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) přihlášku ochranné známky Společenství na základě nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. L 78, s. 1).

2 Ochrannou známkou, jejíž zápis byl požadován, je slovní označení NEO.

3 Výrobky a služby, pro které byl zápis požadován, spadají do tříd 7, 12 a 39 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků, a pro každou z těchto tříd odpovídají následujícímu popisu:

— třída 7: „Letecké motory; stroje a obráběcí stroje, zejména na výrobu a opravu leteckých motorů; motory, s výjimkou motorů pro pozemní vozidla; spojky a převodová ústrojí, s výjimkou spojek a převodových ústrojí pro pozemní vozidla; turbíny, s výjimkou turbín pro pozemní vozidla; pomocné pohonné jednotky; součástky a spojovací prvky pro výše uvedené výrobky“;

— třída 12: „Vozidla; vozidla pro cestování po zemi, vzduchu, vodě nebo železnici; letadla, vzducholodě; kosmická zařízení; satelity; nosné konstrukce pro kosmická zařízení; vzdušné balóny; letecké struktury; letecké přístroje, stroje a přístroje; lodní šrouby; vojenská transportní vozidla, zvláště leteckou cestou; součástky a spojovací prvky pro všechny výše uvedené výrobky“;

— třída 39: „Navigační služby; letecká doprava; služby skladování letadel a částí letadel; služby rekuperace a recyklace letadel a částí letadel; služby certifikace a opětovné certifikace vozidel; technické zkoušky letů; služby řízení leteckého provozu; služby letecké bezpečnosti; služby provozování letišť; služby zásobování vozidel palivem; služby zásobování za letu“.

4 Dopisem ze dne 10. května 2011 oznámil OHIM žalobkyni své rozhodnutí, podle něhož ochrannou známku nelze na základě čl. 7 odst. 1 písm. b) a c) a odst. 2 nařízení č. 207/2009 zapsat pro výrobky uvedené v přihlášce, spadající do tříd 7 a 12. Zápis však byl povolen pro služby spadající do třídy 39.

5 Dne 6. července 2011 žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala u OHIM odvolání směřující ke zrušení rozhodnutí v plném rozsahu.

6 Rozhodnutím ze dne 23. února 2012 (dále jen „napadené rozhodnutí“) první odvolací senát OHIM odvolání zamítl.

7 Úvodem odvolací senát uvedl, že má v souladu s čl. 64 odst. 1 nařízení č. 207/2009 pravomoc z úřední povinnosti provést znovu průzkum přihlášky s ohledem na všechny absolutní důvody pro zamítnutí uvedené v článku 7 nařízení a nebýt přitom nijak omezen úvahami průzkumového referenta. Z toho odvolací senát vyvodil, že má pravomoc znovu otevřít průzkum rovněž stran služeb, pro něž průzkumový referent zápis přijal.

8 Odvolací senát nejprve odvolání přezkoumal z hlediska čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009. V tomto ohledu uvedl, že v projednávané věci jsou výrobky a služby určeny jak široké veřejnosti, tak odborníkům. Podle něj vzhledem k povaze výrobků a služeb spotřebitel vykazuje vysokou úroveň pozornosti. Měl rovněž za to, že odborná veřejnost z podstaty věci vykazuje vyšší stupeň pozornosti.

9 Odvolací senát následně konstatoval, že se zpochybněné označení skládá z předpony „neo“, která znamená „nový“ přinejmenším v šesti jazycích Evropské unie: angličtině, francouzštině, němčině, řečtině, španělštině a portugalštině. Skutečnost, že se slovní prvek „neo“ nevyskytuje nikdy samostatně

a že je vždy používán jako předpona, tento závěr nemění. Podle odvolacího senátu má totiž výraz „neo“ na rozdíl od jiných předpon jasný a konkrétní význam. Kromě toho má slovo „neo“ vlastní existenci a v moderní řečtině znamená „nový“. Odvolací senát dále konstatoval, že ve výše uvedených jazycích relevantní spotřebitel ze samotného výrazu „neo“ vyvodí, že odkazuje na něco nového, moderního či konformního s posledním technologickým vývojem. Dotčené označení je tedy pouze pochvalné a slouží ke zdůraznění kladných vlastností výrobků a služeb, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka.

10 Odvolací senát z toho dovodil, že označení NEO u dotčené veřejnosti může sloužit k označení základní a žádoucí vlastnosti výrobků a služeb, pro které byl zápis požadován. V tomto ohledu měl za to, že skutečnost, že jsou výrobky nebo služby nové či modernizované za pomoci posledních technologických norem, má pro relevantní spotřebitele atraktivní povahu bez ohledu na to, zda jde o odborníky, či o příslušníky široké veřejnosti.

11 Odvolací senát následně odvolání přezkoumal z hlediska čl. 7 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009. V tomto ohledu uvedl, že je slovo „neo“ druhové a je užíváno v různých kontextech jakožto pochvalný nebo reklamní výraz odkazující na něco, co je buď nové, nebo konformní s posledním technologickým vývojem. Podle něj žádná skutečnost relevantního spotřebitele neodvede od obvyklého smyslu přezkoumávaného slova. Ve slově „neo“ tedy není nic, co by nad rámec jeho základního reklamního či pochvalného významu umožnilo relevantní veřejnosti, aby si jej snadno a ihned zapamatovala jakožto ochrannou známku s rozlišovací způsobilostí pro dotčené výrobky a služby. Odvolací senát z toho vyvodil, že relevantní veřejnost přihlášenou ochrannou známku nevnímá jako označení původu všech výrobků, na které se vztahuje.

12 Nakonec měl odvolací senát za to, že se nelze domnívat, že je přihlášená ochranná známka způsobilá k zápisu pouze z důvodu, že je možné, že OHIM přijal označení, která žalobkyně považuje za podobná.

13 Odvolací senát tedy dospěl k závěru, že přihlášená ochranná známka postrádá ve smyslu čl. 7 odst. 1 písm. b) a c) a odst. 2 nařízení č. 207/2009 jakoukoli rozlišovací způsobilost, která by umožnila odlišit výrobky a služby, pro něž byl zápis požadován, a že v důsledku toho „průzkumový referent“ správně „zamítl zápis zpochybněné ochranné známky“.

Návrhová žádání účastníků řízení

14 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil napadené rozhodnutí;

— uložil OHIM náhradu nákladů řízení.

15 OHIM navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu na neplatnost v plném rozsahu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

16 Na podporu své žaloby žalobkyně uplatňuje čtyři důvody vycházející zaprvé z porušení čl. 64 odst. 1 a článku 59 nařízení č. 207/2009, zadruhé z porušení čl. 7 odst. 1 písm. b) a c) a odst. 2 nařízení č. 207/2009, zatřetí z porušení článku 75 nařízení č. 207/2009 a začtvrté z porušení článku 76 nařízení č. 207/2009.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 64 odst. 1 a článku 59 nařízení č. 207/2009

17 Prvním žalobním důvodem žalobkyně uvádí, že odvolací senát tím, že provedl znovu průzkum přihlášky ochranné známky Společenství týkající se služeb spadajících do třídy 39, pro které průzkumový referent zápis povolil, porušil čl. 64 odst. 1 a článek 59 nařízení č. 207/2009.

18 OHIM argumenty žalobkyně zpochybňuje a uvádí, že odvolací senát jednal adekvátním způsobem v souladu s ustanoveními nařízení č. 207/2009 a judikaturou.

19 Je třeba konstatovat, že projednávaný žalobní důvod vznáší otázku pravomoci odvolacího senátu OHIM, jemuž bylo předloženo odvolání podané přihlašovatelkou ochranné známky proti rozhodnutí průzkumového referenta, aby prozkoumal přihlášku dotčené ochranné známky Společenství s ohledem na absolutní důvody pro zamítnutí pro všechny výrobky a služby uvedené ve zmíněné přihlášce, třebaže průzkumový referent, který zápis pro služby povolil, rozhodl o zamítnutí zápisu pro výrobky a žalobkyně se domáhala, aby odvolací senát napadené rozhodnutí zrušil v plném rozsahu.

20 V tomto ohledu měl odvolací senát za to, že má na základě čl. 64 odst. 1 nařízení č. 207/2009 pravomoc z úřední povinnosti provést znovu průzkum přihlášky ochranné známky Společenství pro všechny výrobky a služby uvedené v přihlášce s ohledem na všechny absolutní důvody pro zamítnutí uvedené v článku 7 nařízení č. 207/2009, i když průzkumový referent již povolil zápis pro služby uvedené v této přihlášce.

21 Je nutno konstatovat, že podle čl. 64 odst. 1 nařízení č. 207/2009 po projednání přípustnosti odvolání o něm odvolací senát rozhodne, a může tak rozhodnout místo oddělení, které napadené rozhodnutí vydalo. Z tohoto ustanovení vyplývá, že odvolací senát může z důvodu odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí zápisu průzkumovým referentem provést nový úplný přezkum merita přihlášky k zápisu jak z hlediska právních, tak z hlediska skutkových otázek, což v projednávaném případě znamená, že sám rozhodne o přihlášce k zápisu tak, že ji zamítne, nebo ji prohlásí za opodstatněnou, čímž potvrdí, nebo zruší napadené rozhodnutí (viz obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 13. března 2007, OHIM v. Kaul, C-29/05 P, Sb. rozh. s. I-2213, body 56 a 57).

22 Tato pravomoc provést nový úplný přezkum merita přihlášky k zápisu jak z hlediska právních, tak z hlediska skutkových otázek je však podmíněna přípustností odvolání u odvolacího senátu (viz obdobně usnesení Soudního dvora ze dne 2. března 2011, Claro v. OHIM, C-349/10 P, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 44).

23 V tomto ohledu přitom čl. 59 první věta nařízení č. 207/2009 stanoví, že „[k]aždý účastník řízení, které skončilo vydáním rozhodnutí, může proti tomuto rozhodnutí podat odvolání, pokud toto rozhodnutí nevyhovělo jeho požadavkům“. Z tohoto ustanovení vyplývá, že účastníci řízení u OHIM mohou proti rozhodnutí přijatému nižším oddělením podat u odvolacího senátu odvolání pouze v rozsahu, v němž toto rozhodnutí zamítlo jejich požadavky nebo návrhy. V rozsahu, v němž rozhodnutí nižšího oddělení naopak požadavkům dotyčného účastníka vyhovělo, tento účastník odvolání k odvolacímu senátu podat nemůže [v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 14. prosince 2011, Völkl v. OHIM – Marker Völkl (VÖLKL), T-504/09, Sb. rozh. s. II-8179, bod 55 a citovaná judikatura].

24 Z článku 59 první věty nařízení č. 207/2009 vyplývá, že jestliže průzkumový referent jako v projednávané věci zamítl přihlášku ochranné známky Společenství pouze pro výrobky uvedené ve zmíněné přihlášce, přičemž zápis povolil pro služby uvedené v této přihlášce, odvolání podané přihlašovatelkou ochranné známky u odvolacího senátu se může platně týkat pouze toho, že průzkumový referent odmítl povolit zápis pro výrobky uvedené v přihlášce. Povolení průzkumového referenta týkající se zápisu takové přihlášky pro služby naproti tomu nemůže být platně předmětem odvolání uvedené přihlašovatelky u odvolacího senátu.

25 Proto ačkoli je pravda, že v projednávané věci žalobkyně podala u odvolacího senátu odvolání směřující ke zrušení rozhodnutí průzkumového referenta v plném rozsahu, nic to nemění na tom, že na základě čl. 59 první věty nařízení č. 207/2009 byla věc odvolacímu senátu platně předložena pouze v rozsahu, v němž nižší oddělení zamítlo požadavky žalobkyně.

26 Z toho vyplývá, že odvolací senát překročil meze své pravomoci, jak je vymezena v čl. 64 odst. 1 nařízení č. 207/2009 vykládaném ve spojení s čl. 59 první větou nařízení, jelikož z úřední povinnosti provedl znovu průzkum přihlášky ochranné známky Společenství pro služby uvedené ve zmíněné přihlášce s ohledem na absolutní důvody pro zamítnutí uvedené v článku 7 nařízení č. 207/2009 a jelikož konstatoval, že přihlášená ochranná známka postrádá ve smyslu čl. 7 odst. 1 písm. b) a c) a odst. 2 uvedeného nařízení jakoukoli rozlišovací způsobilost, která by umožnila tyto služby odlišit.

27 Napadené rozhodnutí je tedy třeba zrušit v rozsahu, v němž v něm bylo prohlášeno, že ochranná známka, jejíž zápis byl požadován, je ve smyslu čl. 7 odst. 1 písm. b) a c) a odst. 2 nařízení č. 207/2009 popisná a postrádá jakoukoli rozlišovací způsobilost stran služeb spadajících do třídy 39, pro něž průzkumový referent zápis povolil.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 7 odst. 1 písm. b) a c) a odst. 2 nařízení č. 207/2009

28 Podle žalobkyně odvolací senát neprokázal, že předpona „neo“ posuzovaná samostatně má jasný a konkrétní význam, který dotčené odborné kruhy bezprostředně rozpoznají. Kdyby byla navíc zohledněna skutečnost, že se dotčené odborné kruhy s ochrannou známkou NEO setkají v „požadované formě“, to znamená ve formě velkých písmen, která je používaná jako slogan a nesouvisí s jakýmkoli (textovým) kontextem, například na trupu letadla, nikdo nemůže skutečně popřít, že tatáž ochranná známka bude považována za označení původu, které má rozlišovací způsobilost.

29 OHIM uvádí, že žalobkyně neprokázala, že řečtí spotřebitelé výraz „neo“ nebudou vnímat jako výraz mající popisný význam, který nemá rozlišovací způsobilost, pokud jde o dotčené výrobky a služby. Jak je uvedeno v bodě 25 napadeného rozhodnutí, výraz „neo“ má v řečtině vlastní existenci a znamená „nový“. Je důvodně možné předpokládat, že mezi relevantními spotřebiteli přinejmenším řečtí spotřebitelé budou bez dalšího tento výraz vnímat jako výraz mající přímo popisný a pochvalný smysl, a sice že jsou dotčené výrobky a služby nové. Argumenty žalobkyně týkající se psaní výrazu „neo“ velkými písmeny nebo jeho užívání ve zvláštních souvislostech neumožňují vyvážit dojem spotřebitelů při pohledu na tento výraz.

30 Je třeba uvést, že vzhledem k tomu, že z analýzy prvního žalobního důvodu vyplývá, že napadené rozhodnutí musí být zrušeno z důvodu porušení čl. 64 odst. 1, vykládaného ve spojení s článkem 59 nařízení č. 207/2009 v rozsahu, v němž bylo prohlášeno, že přihlášená ochranná známka postrádá jakoukoli rozlišovací způsobilost pro služby, pro něž průzkumový referent zápis povolil, je třeba se projednávaným žalobním důvodem vycházejícím z porušení čl. 7 odst. 1 písm. b) a c) a odst. 2 nařízení č. 207/2009 zabývat pouze s ohledem na výrobky, pro něž průzkumový referent zápis zamítl.

31 Pokud jde zaprvé o vytýkanou skutečnost vycházející z nedodržení čl. 7 odst. 1 písm. c) a odst. 2 nařízení č. 207/2009, je třeba připomenout, že podle čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009 se do rejstříku nezapíšou ochranné známky, které jsou tvořeny výlučně označeními nebo údaji, které mohou sloužit v oblasti obchodu k označení druhu, jakosti, množství, účelu, hodnoty, zeměpisného původu nebo doby výroby výrobků nebo poskytnutí služby nebo jiných jejich vlastností.

32 K tomu, aby se na označení vztahoval zákaz stanovený v čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009, musí mít dostatečně přímou a konkrétní spojitost s dotčenými výrobky nebo službami, která dotyčné veřejnosti umožní vnímat bezprostředně a bez dalšího přemýšlení popis dotčených výrobků a služeb nebo některé z jejich vlastností. V tomto ohledu je třeba upřesnit, že volba výrazu „vlastnost“, kterou učinil zákonodárce, zdůrazňuje skutečnost, že označeními, kterých se týká uvedené ustanovení, jsou pouze ta, jež slouží k označení vlastnosti výrobků nebo služeb, pro něž je zápis požadován, kterou zúčastněné kruhy snadno rozpoznají. Zápis označení tak lze odmítnout na základě čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009 pouze v případě, že je důvodné předpokládat, že jej dotčené kruhy skutečně rozpoznají jako popis některé z uvedených vlastností [viz rozsudek Tribunálu ze dne 24. dubna 2012, Leifheit v. OHIM (EcoPerfect), T-328/11, bod 16 a citovaná judikatura].

33 Článek 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009 tím, že zakazuje zápis takových označení nebo údajů jakožto ochranné známky Společenství, sleduje cíl obecného zájmu, který vyžaduje, aby označení nebo údaje popisující vlastnosti výrobků nebo služeb, pro které je zápis požadován, mohly být všemi volně užívány. Toto ustanovení zabraňuje tedy tomu, aby taková označení nebo údaje byly vyhrazeny pouze jedinému podniku z důvodu jejich zápisu jako ochranné známky [viz rozsudek Tribunálu ze dne 10. února 2010, O2 (Germany) v. OHIM (Homezone), T-344/07, Sb. rozh. s. II-153, bod 20 a citovaná judikatura].

34 Kromě toho z čl. 7 odst. 2 nařízení č. 207/2009 vyplývá, že zápis označení musí být zamítnut, jestliže má popisný charakter nebo jestliže v jazyce některého členského státu nevykazuje rozlišovací způsobilost, třebaže může být zapsáno v jiném členském státě [viz rozsudek Tribunálu ze dne 23. listopadu 2011, Geemarc Telecom v. OHIM – Audioline (AMPLIDECT), T-59/10, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 24 a citovaná judikatura].

35 V projednávané věci je třeba konstatovat, že odvolací senát měl v bodě 24 napadeného rozhodnutí právem za to, že výrobky uvedené v přihlášce dotčené ochranné známky jsou určeny jak široké veřejnosti, tak odborníkům a že tato relevantní veřejnost vykazuje vysokou úroveň pozornosti.

36 Žalobkyně nezpochybňuje, že slovo „neo“ má v moderní řečtině vlastní existenci a v tomto jazyce znamená „nový“, což odvolací senát uvedl v bodě 25 napadeného rozhodnutí.

37 Pokud jde o používání označení NEO v moderní řečtině pro výrobky, na které se vztahuje přihláška k zápisu, je třeba mít za to, že relevantní spotřebitel vyvodí ze samotného výrazu, aniž provádí složité myšlenkové operace, že odkazuje na něco nového, moderního či konformního s posledním technologickým vývojem a že v tomto jazyce je toto označení pouze pochvalné a určené k tomu, aby zdůraznilo kladné vlastnosti výrobků, na které se vztahuje přihláška k zápisu, jak odvolací senát konstatoval v bodě 26 napadeného rozhodnutí. Odvolací senát totiž při uvedení těchto úvah vycházel ze skutečností vyplývajících z obecně získané praktické zkušenosti uvádění výrobků na trh, jak byl oprávněn učinit [v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 14. prosince 2011, Vuitton Malletier v. OHIM – Friis Group International (Vyobrazení zamykacího zařízení), T-237/10, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 49].

38 V tomto ohledu je irelevantní, že relevantní veřejnost vykazuje vysoký stupeň pozornosti.

39 Jak správně poznamenává OHIM, je v tomto ohledu rovněž irelevantní, že označení, jehož zápis byl požadován, je napsáno velkými písmeny a má být používáno jako slogan. Je totiž třeba připomenout, že podle judikatury Tribunálu je slovní ochrannou známkou ochranná známka tvořená výhradně

z písmen, slov nebo slovních spojení, která jsou napsána tiskacími písmeny běžného stylu bez zvláštního grafického prvku. Ochrana, která vyplývá ze zápisu slovní ochranné známky, se vztahuje na slovo uvedené v přihlášce k zápisu, nikoliv na zvláštní grafické nebo stylistické aspekty, které může tato ochranná známka případně mít [viz rozsudek Tribunálu ze dne 22. května 2008, Radio Regenbogen Hörfunk in Baden v. OHIM (RadioCom), T-254/06, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 43 a citovaná judikatura]. S ohledem na tyto úvahy je třeba argumenty žalobkyně vycházející ze způsobu psaní výrazu „neo“ velkými písmeny a jeho užívání jakožto sloganu odmítnout jako neopodstatněné.

40 S ohledem na předcházející je třeba konstatovat, že pokud jde o výrobky, na které se vztahuje přihláška k zápisu, odvolací senát měl právem za to, že označení NEO je z hlediska relevantní veřejnosti ovládající moderní řečtinu popisné. Vzhledem k tomu, že identifikace popisného charakteru ochranné známky, jejíž zápis byl požadován, v části Unie je dostatečným důvodem k zamítnutí jejího zápisu na základě čl. 7 odst. 1 písm. c) a odst. 2 nařízení č. 207/2009, není nezbytné se vyjadřovat k případnému popisnému charakteru označení pro dotčené výrobky v jiných jazycích uvedených v napadeném rozhodnutí.

41 Vytýkanou skutečnost vycházející z nedodržení čl. 7 odst. 1 písm. c) a odst. 2 nařízení č. 207/2009 je tedy třeba zamítnout.

42 Pokud jde zadruhé o vytýkanou skutečnost vycházející z nedodržení čl. 7 odst. 1 písm. b) a odst. 2 nařízení č. 207/2009, je třeba připomenout, že oblast působnosti čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009 a oblast působnosti čl. 7 odst. 1 písm. b) uvedeného nařízení se určitým způsobem překrývají, jelikož popisná označení uvedená v čl. 7 odst. 1 písm. c) tohoto nařízení postrádají rovněž rozlišovací způsobilost ve smyslu čl. 7 odst. 1 písm. b) téhož nařízení. Článek 7 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 se odlišuje od čl. 7 odst. 1 písm. c) uvedeného nařízení, jelikož se vztahuje na všechny okolnosti, kdy označení není s to rozlišit výrobky nebo služby jednoho podniku od výrobků či služeb jiných podniků (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. března 2011, Agencja Wydawnicza Technopol v. OHIM, C-51/10 P, Sb. rozh. s. I-1541, body 46 a 47).

43 V projednávané věci odvolací senát svůj závěr o neexistenci rozlišovací způsobilosti ochranné známky, jejíž zápis byl požadován, založil na popisném charakteru dotčeného označení, když v bodě 34 napadeného rozhodnutí konstatoval, že slovo „neo“ je druhové a je užíváno v různých kontextech jakožto pochvalný či reklamní výraz odkazující na něco, co je buď nové, nebo konformní s posledním technologickým vývojem a že žádná skutečnost relevantního spotřebitele neodvede od obvyklého smyslu přezkoumávaného slova.

44 Jak bylo uvedeno v bodě 40 výše, označení NEO musí být kvalifikováno jako popisné ve smyslu čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009 z hlediska relevantní veřejnosti ovládající moderní řečtinu, pokud jde o výrobky, na které se vztahuje přihláška k zápisu. V souladu s judikaturou citovanou v bodě 42 výše toto pouhé konstatování popisného charakteru označení NEO stačí k tomu, aby se mělo za to, že v moderní řečtině a z hlediska relevantní veřejnosti postrádá rovněž rozlišovací způsobilost ve smyslu čl. 7 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009, pokud jde o výrobky, na které se vztahuje přihláška k zápisu.

45 Vzhledem k tomu, že neexistence rozlišovací způsobilosti ochranné známky, jejíž zápis byl požadován, v části Unie představuje dostatečný důvod k zamítnutí zápisu na základě čl. 7 odst. 1 písm. b) a odst. 2 nařízení č. 207/2009, není nezbytné se vyjadřovat k jeho případné rozlišovací způsobilosti v jiných jazycích uvedených v napadeném rozhodnutí.

46 Z toho vyplývá, že odvolací senát mohl dospět k závěru – aniž se dopustil nesprávného právního posouzení – že označení NEO postrádá jakoukoli rozlišovací způsobilost ve smyslu čl. 7 odst. 1 písm. b) a odst. 2 nařízení č. 207/2009 pro výrobky, na které se vztahuje přihláška k zápisu.

47 Druhý žalobní důvod je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněný.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 75 nařízení č. 207/2009

48 Třetím žalobním důvodem žalobkyně uvádí, že odvolací senát porušil článek 75 nařízení č. 207/2009, jelikož ponechal bez povšimnutí dřívější zápisnou praxi OHIM a národních úřadů členských států Unie a jelikož nezohlednil rozhodnutí OHIM zabývající se ochrannou známkou NEO. Tvrdí, že odvolací senát vydal rozhodnutí, které je v rozporu s praxí OHIM, a to bez objektivního a podrobného odůvodnění k podložení jeho odlišného stanoviska. Žalobkyně má za to, že odvolací senát tím, že nezohlednil zápisy ochranné známky NEO v členských státech Unie, porušil její právo být vyslechnuta, jakož i její právo na úplné odůvodnění rozhodnutí. Navíc argumentace odvolacího senátu, podle níž předpona „neo" znamená „nový" přinejmenším v šesti jazycích Unie, nerespektuje požadavky uvedené v článku 75 nařízení č. 207/2009. Podle žalobkyně je argumentace příliš vágní na to, aby jí umožnila určit dosah důvodů pro zamítnutí. Naproti tomu je od ní požadováno, aby věděla, na které členské státy konkrétně se podle odvolacího senátu vztahuje zamítnutí, a to s ohledem na skutečnost, že by mohla chtít svou přihlášku ochranné známky Společenství převést na národní přihlášky.

49 OHIM argumenty žalobkyně zpochybňuje a uvádí, že odvolací senát nebyl vázán svou dřívější praxi ani praxí národních úřadů a že odvolací senát správně uvedl odůvodnění v tomto ohledu. Kromě toho odvolací senát zdůrazňuje, že čl. 7 odst. 2 nařízení č. 207/2009 stanoví, že se odstavec 1 uvedeného ustanovení použije, i když důvody pro zamítnutí existují pouze v části Unie. V projednávané věci odvolací senát specifikoval přinejmenším šest jazyků, v nichž je ochranná známka popisná. OHIM uvádí rovněž, že řízení o převodu stanovené v nařízení č. 207/2009 je pro přihlašovatele ochranné známky pouze možností, takže vytýkaná skutečnost vycházející z nemožnosti určit územní působnost zamítnutí za účelem případné žádosti o převod se týká pouze budoucí a nejisté právní situace. Žalobkyně přitom nemůže uplatňovat budoucí a nejisté situace k odůvodnění svého zájmu na podání návrhu na zrušení napadeného aktu.

50 Pokud jde zaprvé o argumenty vycházející z nedodržení rozhodovací praxe OHIM, je třeba připomenout, že OHIM je povinen vykonávat své pravomoci v souladu s obecnými zásadami unijního práva. S ohledem na zásady rovného zacházení a řádné správy musí OHIM zohlednit rozhodnutí přijatá ohledně podobných návrhů a se zvláštní pozorností se zabývat skutečností, zda je třeba rozhodnout v tomtéž smyslu, či nikoli. Použití těchto zásad však musí být v souladu se zásadou legality. Osoba, která požaduje zápis označení jako ochranné známky, tak nemůže ve svůj prospěch uplatňovat případnou protiprávnost, k níž došlo ve prospěch jiné osoby, aby dosáhla totožného rozhodnutí. Ostatně z důvodů právní jistoty a právě řádné správy musí být průzkum každé přihlášky k zápisu striktní a úplný za účelem zabránění tomu, aby ochranné známky byly zapsány nepatřičným způsobem. K takovému průzkumu tak musí dojít v každém konkrétním případě. Zápis označení jakožto ochranné známky totiž závisí na specifických kritériích, použitelných v rámci skutkových okolností konkrétního případu, určených k ověření, zda dotčené označení nespadá pod některý důvod pro zamítnutí [v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 8. listopadu 2012, Hartmann v. OHIM (Nutriskin Protection Complex), T-415/11, bod 36 a citovaná judikatura].

51 V projednávané věci odvolací senát na základě úplného průzkumu a se zohledněním vnímání relevantní veřejnosti dospěl k závěru, že v moderní řečtině ochranná známka, jejíž zápis byl požadován, představuje zjevné označení povahy a jakosti výrobků, kterých se týká přihláška k zápisu. Jak vyplývá z bodů 40 až 46 výše, toto konstatování stačí samo o sobě k závěru, že zápisu slovního označení NEO jakožto ochranné známky Společenství brání, pokud jde o dotčené výrobky, absolutní důvody pro zamítnutí podle čl. 7 odst. 1 písm. b) a c) a odst. 2 nařízení č. 207/2009. Z toho vyplývá, že na rozdíl od tvrzení žalobkyně bylo posouzení její přihlášky slovního označení NEO jakožto ochranné známky Společenství pro výrobky uvedené v přihlášce k zápisu provedeno v souladu s judikaturou, a to na základě správného výkladu a použití čl. 7 odst. 1 písm. b) a c) a odst. 2 nařízení č. 207/2009.

52 Jelikož je tedy legalita napadeného rozhodnutí týkající se zápisné způsobilosti označení NEO jakožto ochranné známky Společenství pro dotčené výrobky určena přímo na základě čl. 7 odst. 1 písm. b) a c) a odst. 2 nařízení č. 207/2009, z judikatury citované v bodě 50 výše vyplývá, že nemůže být zpochybněna pouhou skutečností, že odvolací senát v projednávaném případě nepostupoval podle rozhodovací praxe OHIM.

53 Pokud jde zadruhé o argumenty vycházející z nedodržování zápisné praxe národních úřadů členských států, je třeba připomenout, že z ustálené judikatury vyplývá, že zápisy již provedené v členských státech představují jen skutečnosti, které aniž jsou určující, mohou být pouze zohledněny pro účely zápisu ochranné známky Společenství [viz rozsudek Tribunálu ze dne 22. května 2012, Asa v. OHIM – Merck (FEMIFERAL), T-110/11, bod 52 a citovaná judikatura]. Vzhledem k tomu, že je režim ochranných známek Společenství autonomním systémem, nejsou OHIM a případně unijní soud vázány rozhodnutím přijatým na úrovni členského státu, kterým se připouští způsobilost označení k zápisu jako národní ochranná známka [viz rozsudek Tribunálu ze dne 9. července 2008, Reber v. OHIM – Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (Mozart), T-304/06, Sb. rozh. s. II-1927, bod 45 a citovaná judikatura].

54 Jelikož je v projednávané věci legalita napadeného rozhodnutí týkající se zápisné způsobilosti označení přihlášeného jako ochranná známka Společenství pro dotčené výrobky určena přímo na základě čl. 7 odst. 1 písm. b) a c) a odst. 2 nařízení č. 207/2009 (viz bod 51 výše), nemůže být zpochybněna pouhou skutečností, že odvolací senát nepostupoval podle rozhodovací praxe některých národních úřadů členských států.

55 Pokud jde zatřetí a v poslední řadě o vytýkanou skutečnost vycházející z nedodržení článku 75 nařízení č. 207/2009 v rozsahu, v němž je argumentace odvolacího senátu příliš vágní, žalobkyně odvolacímu senátu v podstatě vytýká, že obecně uvedl, že předpona „neo“ znamená „nový přinejmenším“ v „šesti jazycích Unie“. Podle žalobkyně jí toto konstatování neumožňuje přijmout rozhodnutí týkající se členských států, v nichž by mohla požádat o převod své přihlášky ochranné známky Společenství na přihlášku národní ochranné známky na základě článku 112 a následujících nařízení č. 207/2009. Jelikož žalobkyně může o převod požádat pouze v členských státech, ve kterých se důvod pro zamítnutí zápisu OHIM nepoužije, bylo podle ní nezbytné provést podrobnou analýzu právní situace týkající se různých členských států. Odvolací senát tím, že jí takovou podrobnou analýzu neposkytl, porušil článek 75 nařízení č. 207/2009.

56 Podle čl. 112 odst. 2 písm. b) nařízení č. 207/2009 k převodu přihlášky ochranné známky Společenství nebo ochranné známky Společenství na přihlášku národní ochranné známky nedojde pro účely ochrany v členském státě, ve kterém se podle rozhodnutí OHIM použijí ve vztahu k přihlášce nebo ochranné známce Společenství důvody zamítnutí nebo neplatnosti.

57 Je však třeba připomenout, že toto ustanovení ukládá OHIM respektovat obsah takového rozhodnutí pouze tehdy, jestliže existuje. Naproti tomu se toto ustanovení nemůže odchylovat od čl. 7 odst. 2 nařízení č. 207/2009, které stanoví, že absolutní důvody pro zamítnutí uvedené v odstavci 1 zmíněného ustanovení se použijí, i když tyto důvody k zamítnutí existují jen v části Unie. Výklad čl. 112 odst. 2 písm. b) nařízení č. 207/2009, podle něhož by odvolací senát, který rozhoduje o odvolání proti zamítnutí přihlášky k zápisu průzkumovým referentem z důvodu popisného charakteru a nedostatku rozlišovací způsobilosti přihlášené ochranné známky ve smyslu čl. 7 odst. 1 písm. b) a c) nařízení č. 207/2009, byl povinen provést podrobnou analýzu rozlišovací způsobilosti označení ve všech členských státech, i když je zjevné, že má ve vnímání relevantní veřejnosti a pro výrobky nebo služby uvedené v přihlášce k zápisu popisný charakter v jazyce některého členského státu, by přitom zkreslil obsah pravidla stanoveného v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 207/2009.

58 Z toho vyplývá, že žádná skutečnost neumožňuje předpokládat, že cílem čl. 112 odst. 2 písm. b) nařízení č. 207/2009, vykládaného ve spojení s článkem 75 uvedeného nařízení, je rovněž uložit odvolacímu senátu, který rozhoduje o odvolání proti zamítnutí přihlášky k zápisu průzkumovým

referentem z důvodu popisného charakteru a nedostatku rozlišovací způsobilosti přihlášené ochranné známky v části Unie ve smyslu čl. 7 odst. 1 písm. b) a c) a odst. 2 nařízení č. 207/2009, aby provedl podrobnou analýzu rozlišovací způsobilosti označení pro služby nebo výrobky uvedené v přihlášce ve všech členských státech.

59 Třetí žalobní důvod je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněný.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 76 nařízení č. 207/2009

60 Čtvrtým žalobním důvodem žalobkyně uvádí, že odvolací senát porušil článek 76 nařízení č. 207/2009, když své rozhodnutí nepodložil důkazy o druhovém, pochvalném a reklamním užívání označení „neo“, posuzovaného samostatně, v obchodním styku, zejména v oblasti činnosti dotčené v projednávané věci, jakož i přinejmenším v šesti evropských jazycích. Podle žalobkyně odvolací senát vycházel z obecných a neodůvodněných tvrzení, aniž přezkoumal skutkové okolnosti projednávaného případu.

61 OHIM argumenty žalobkyně zpochybňuje.

62 Je třeba připomenout, že ačkoli je pravda, že na základě čl. 76 odst. 1 nařízení č. 207/2009 je OHIM povinen zkoumat z úřední moci relevantní skutečnosti, které by jej mohly vést k uplatnění absolutního důvodu pro zamítnutí stanoveného v čl. 7 odst. 1 téhož nařízení, nic to nemění na tom, že uplatňuje-li žalobkyně rozlišovací způsobilost přihlášené ochranné známky, i přes analýzu OHIM, přísluší jí poskytnout konkrétní a podložené údaje prokazující, že přihlášená ochranná známka má buď inherentní rozlišovací způsobilost, nebo rozlišovací způsobilost získanou užíváním (rozsudek Soudního dvora ze dne 25. října 2007, Develey v. OHIM, C-238/06 P, Sb. rozh. s. I-9375, body 49 a 50).

63 V projednávané věci odvolací senát svůj závěr týkající se popisného charakteru a nedostatku rozlišovací způsobilosti ochranné známky, jejíž zápis byl požadován, založil zejména na konstatování, že slovo „neo“ má v moderní řečtině vlastní existenci a v tomto jazyce znamená „nový“, takže relevantní veřejnost vyvodí z označení NEO v moderní řečtině a u výrobků, na které se vztahuje přihláška k zápisu, že uvedené označení odkazuje na něco nového, moderního či konformního s posledním technologickým vývojem.

64 Jak bylo uvedeno v bodě 35 a následujících výše, tento závěr týkající se popisného charakteru a nedostatku rozlišovací způsobilosti ochranné známky, jejíž zápis byl požadován, v části Unie představuje dostatečný důvod k zamítnutí zápisu na základě čl. 7 odst. 1 písm. b) a c) a odst. 2 nařízení č. 207/2009.

65 Kromě toho je nutno konstatovat, že žalobkyně nepředložila konkrétní a podložené údaje, které by prokázaly, že označení NEO může mít rozlišovací způsobilost a nemusí být ve vnímání relevantní veřejnosti v moderní řečtině popisné, pokud jde o výrobky, na které se vztahuje přihláška k zápisu.

66 V důsledku toho argumenty vycházející z porušení zásady zkoumání skutečností z úřední moci na základě článku 76 nařízení č. 207/2009 obstát nemohou. Čtvrtý žalobní důvod je tedy třeba zamítnout.

67 Vzhledem k tomu, že první žalobní důvod, vycházející z porušení čl. 64 odst. 1 a článku 59 nařízení č. 207/2009, je opodstatněný, je třeba napadené rozhodnutí zrušit v rozsahu, v němž bylo prohlášeno, že ochranná známka, jejíž zápis byl požadován, je popisná a postrádá jakoukoli rozlišovací způsobilost ve smyslu čl. 7 odst. 1 písm. b) a c) a odst. 2 nařízení č. 207/2009, pokud jde o služby spadající do třídy 39, pro něž průzkumový referent zápis povolil. Vzhledem k tomu, že ostatní žalobní důvody opodstatněné nejsou, je třeba žalobu ve zbývající části zamítnout.

K nákladům řízení

68 Podle čl. 87 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu může Tribunál rozdělit náklady mezi účastníky řízení nebo rozhodnout, že každý z nich nese vlastní náklady, pokud každý účastník měl ve věci částečně úspěch i neúspěch. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci bylo návrhu žalobkyně vyhověno pouze pro služby, jejichž zápis průzkumový referent povolil, je důvodné rozhodnout, že každý účastník ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí senát)

rozhodl takto:

1) Rozhodnutí prvního odvolacího senátu Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) ze dne 23. února 2012 (věc R 1387/2011-1) se zrušuje, pokud jde o služby spadající do třídy 39 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků.

2) Ve zbývající části se žaloba zamítá.

3) Každý účastník ponese vlastní náklady řízení.

Czúcz Labucka Gratsias

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 3. července 2013.

Podpisy.